

Arrest

nr. 124 282 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 3 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 april 2014.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielerlaas en hij zich evenmin kan steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en hij ook geen elementen aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat er geen bewijskracht kan worden toegekend aan het gehoorverslag omdat het onmogelijk een trouwe weergave kan zijn van het gehoor, aangezien de tolk van het Bengaals naar het Engels vertaalde en omgekeerd, terwijl het gehoorverslag in het Nederlands werd opgesteld. Hij wijst er ook op dat het Engels in België geen officiële taal is en dat het Nederlands de taal van de procedure is. Hij wijst er ook op dat zijn raadsman niet geacht wordt voldoende kennis te hebben van het Engels om notities te kunnen nemen. Hij stelt ook dat uit de bestreden beslissing blijkt dat een aantal van zijn verklaringen verkeerd werd begrepen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er verkeerdelijk van uitgaat dat de taal van de procedure en de taal van het gehoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Hij werd overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (bijlage 26). Zijn verklaringen opgenomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, het gehoorverslag en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Deze wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijke onderzoek van de asielaanvraag. Zij wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 is niet geschonden omdat het gehoor zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij het gehoor bediende van een andere taal dan de proceduretaal (RvS, 3 september 2008, nr. 185.993). Artikel 51/4 verbiedt diegene die het gehoor met de asielzoeker afneemt niet zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Verder blijkt dat verzoeker zijn verklaringen kon afleggen en dat zijn advocaat in staat was om het gehoor te volgen en zijn opmerkingen te formuleren (gehoorverslag, 16). Verzoeker noch zijn raadsman hebben tijdens het gehoor enig gewag gemaakt van vertaalproblemen. Ook het verzoekschrift geeft niet aan dat de feiten zoals weergegeven in het gehoorverslag niet overeenstemmen met verzoekers verklaringen. Verzoeker duidt immers op geen enkele wijze aan op welk punt het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Het is aan verzoeker om in concreto aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Door enkel op algemene wijze te stellen dat het gehoorverslag onmogelijk een trouwe weergave kan zijn van het gehoor, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoekers opmerking is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het feitenrelaas in het verzoekschrift dezelfde elementen aanhaalt zoals vermeld in de bestreden beslissing. In de mate verzoeker erop wijst dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt gesteld dat hij sinds 17 februari 2012 in België verblijft, merkt de Raad op dat dit een materiële vergissing is in de bestreden beslissing (p. 2) vermits het duidelijk is dat verzoeker sinds 17 december 2012 in België is, zoals gesteld onder het feitenrelaas van de bestreden beslissing (p. 1).

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker doorheen de asielprocedure de oorzaak van zijn problemen in Bangladesh veranderde. Daar waar hij zijn problemen oorspronkelijk weet aan zijn politieke activiteiten, verklaarde hij later dat zijn problemen het gevolg zijn van een grondconflict.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij pas na zijn vertrek uit zijn regio van herkomst begreep dat men hem wou uitschakelen om gemakkelijker de eigendom te kunnen verwerven van de grond die zijn vader buiten zijn medeweten voor hem had gekocht.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker ook in het begin van zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal de oorzaak van zijn problemen nog bij zijn lidmaatschap van de BNP legde. Pas nadat hem hierover verschillende vragen werden gesteld veranderde hij zijn verklaringen. Verzoekers uitleg dat hij pas na zijn vertrek uit zijn regio van herkomst begreep wat de oorzaak van zijn problemen was, kan dus niet verklaren waarom hij pas tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal de oorzaak van zijn problemen veranderde. In dat geval mocht immers verwacht worden dat hij hiervan reeds bij het begin van het gehoor melding zou hebben gemaakt. Immers, van de asielzoeker kan verwacht worden dat hij de redenen van zijn vertrek tijdens het gehoor duidelijk en meteen vermeldt wanneer hem dat gevraagd wordt.

De nieuwe stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, kunnen aan deze vaststellingen niets veranderen. Documenten kunnen een geloofwaardig relaas immers wel ondersteunen, maar ze kunnen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Bovendien gaat het om een fotokopieën, waarvan de bewijswaarde sowieso erg beperkt is, aangezien fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen zijn. De eigendomsakte is bovendien niet opgesteld in het Nederlands of in een andere voor de Raad begrijpelijke taal en is evenmin vergezeld van een eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad niet kan vaststellen wat er in dit document staat.

Een ongeloofwaardig asielaanvraag kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt verder dat het algemeen geweten is dat de autoriteiten er niet in slagen hun burgers efficiënt te beschermen tegen ontvoeringen en aanslagen door criminelen.

De Raad wijst erop dat het niet volstaat om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dat de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk moet maken. Hierbij kan worden verwezen naar de toepassing van artikel 3 van het EVRM. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook het feit dat artikel 3 van het EVRM eventueel kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Volgens de uitspraak van het EHRM van 30 oktober 1991 in de zaak Vilvarajah (RV 1991, 19) moet er sprake zijn van specifieke individuele omstandigheden waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid van een schending van artikel 3 van het EVRM is onvoldoende. Volgens het Hof is het dan ook aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die met zich meebrengen dat de verzoeker een verhoogd risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in.

De Raad wijst er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C- 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat burgers in Bangladesh op dit ogenblik een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 9 april 2014 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat zij haar asielrelaas niet gewijzigd heeft, doch dat zij pas later ontdekt heeft waarom men haar probeerde te raken. Zij wijst erop dat de twee verklaringen niet naast mekaar moeten gelezen worden vermits de ene verklaring een aanvulling is van de andere verklaring. Zij vraagt dan ook de toekenning van de subsidiaire bescherming.

1.4.3. De Raad wijst erop dat hij reeds in de beschikking heeft gesteld dat “*van de asielzoeker kan verwacht worden dat hij de redenen van zijn vertrek tijdens het gehoor duidelijk en meteen vermeldt wanneer hem dat gevraagd wordt.*” De Raad stelde echter vast “*dat verzoeker ook in het begin van zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal de oorzaak van zijn problemen nog bij zijn lidmaatschap van de BNP legde. Pas nadat hem hierover verschillende vragen werden gesteld veranderde hij zijn verklaringen. Verzoekers uitleg dat hij pas na zijn vertrek uit zijn regio van herkomst begreep wat de oorzaak van zijn problemen was, kan dus niet verklaren waarom hij pas tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal de oorzaak van zijn problemen veranderde. In dat geval mocht immers verwacht worden dat hij hiervan reeds bij het begin van het gehoor melding zou hebben gemaakt.*” De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet maar zij herhaalt enkel wat zij reeds in het verzoekschrift heeft gesteld en waarop de Raad reeds in zijn beschikking heeft geantwoord.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS